

(המשך מעמוד 31)

שלי היינו צריכים לברוח ממקום למקום. יש לי שיבעה ילדים, כל אחד מהם נולד במקום אחר בהודו.

בדרך

הקשה

רעלי היה בהודו סייס של סוסיים. שם זה מיקצוע מכובד. אבל החלום הכי גדול שלו, ובגלל זה החלום הכי גדול שלי, היה תמיד לעלות לארץ-ישראל. ב-1962 עלינו לארץ והמקום הראשון ש' הגענו אליו, היה אילת. החלטנו להישאר בעיר הזאת, ומאז אנחנו כאן.

כשהגיעה מישפחת חיים לאילת, שאלו אותם עובדי הקליטה מה היה מיקצוע האב והוא השיב: "ג'וקי". לפי המושגים של עובדי הסוכנות, היה המקום הטיבעי ביותר לשלוח את אברהם חיים, לעבוד בו: גן החיות העירוני שהיה קיים אז באילת. אברהם החזיק מעמד בעבודתו זו בדיוק שבועיים. הוא לא הבין את הקשר בין רכיבה על סוסים וטיפול בהם, לבין גן החיות העלוב של אילת.

מאותו היום הפך אברהם למשגיח כשרות בבתי-מלון באילת וכיום הוא עובד כמשגיח כשרות במלון נפטון בעיר. במלון זה החלה גם רחלי את הצעדים הראשונים שלה על הבמה. אחרי שהקימה עם אחיה תיזמורת ריקודים באילת, הציעו לה בעלי המלון, להופיע במועדון הלילה שלהם.

רחל ברהקה הצבאית* לחיז את הישבן וזנענו

עוד כשהיתה תלמידת תיכון. התיירים הי- סקנדינאבים הממלאים מדי לילה את מור עדון הלילה של המלון לא נתנו לה לרדת מהבמה. כימעט בכל לילה היה אחד מהם מציג עצמו כאמרגן שבדי או נורבגי, ומציע לה חוזה שמן להופעות באירופה. "רחלי אף פעם לא הסכימה. היא קודם רצתה לגמור ללמוד, ואחר-כך לשרת ב" צבא".

גם עתה, אחרי שהתגשם החלום האחרון שלה, להיות קריינית טלוויזיה, אין רחלי מסתפקת בכך. בינתיים היא מופיעה בטל- וויזיה רק אחת לשבוע. אולם בשאר הזמן היא נמצאת בבנין ועוסקת בעבודות שר- נות החל מעזרה בהפקת שידורי ספורט ועד לעבודה פקידותית. לחבריה במחלקת הספורט, ששאלו אותה לפרש שקידתה היא משיבה: "עד היום לא התעסקתי בספורט ולא ידעתי מה זה טלוויזיה. אני מוכרחה ללמוד את שני הנושאים בדרך הקשה. לעשות את הכל כדי להכיר את הכל. רק כך, אוכל להיות קריינית ספורט טובה באמת".

עם ענת, בתו של חיים טופול.

המישטרה: נער

זיהה אותו

במקום הרצח!

מזכיר הח"כ: „אני

מזמן על הכוונת!"

ומייום לפני שנקשו חוקרי-המישטרה על דלת דירתו של מני כהן בירושלים, נאלץ מנהיג רק"ח, ח"כ מאיר וילנר, לענות על שאלות קשות שהוטחו בפניו על-ידי צעירי מיפלגתו, בכנס סגור ש' נערך במועדון המיפלגה בתל-אביב. "מה הולך אצל הפנתרים השחורים?" שאל סטודנט מאוניברסיטת תל-אביב, "ומה מקור הסיפור שהופץ בעיתונות, כאי- לו עומד ח"כ צ'רלי ביטון לפרוש מה- חזית?" היקשתה חברה צעירה באותו נושא.

ח"כ וילנר, שערב הבחירות לכנסת הנור- כחית, באפריל 1977, הגג עם עמיתיו בצמרת רק"ח את דבר הקמתה של החזית הדימוקרטית לשלום ולשוויון, היה נבוך. זה עתה פירסמה הנהלת החזית, הידועה בשמה המקוצר, חד"ש, הודעה מרגיעה, הודחה את השמועות והרינונים בדבר פי-

לוג צפוי ופרישה אפשרית של ח"כ ביטון. אך בין הודעות מיפלגתיות לבין האמת לאמיתה יש לעתים פער מסויים. הודה וילנר באוזני משתתפי הכנס הסגור: "הו- דעה מטעמנו אמנם נתפרסמה, אך ענייני החזית יגיעים. ח"כ ביטון לא פרש, אך ידוע לנו כי הוא, ביחד עם מזכירו מני כהן, דנו עם מזכיר הכנסת על אפשרות של פרישה".

וילנר הוסיף כי הפנתרים איכזבו את שותפיהם בחד"ש. "הם קיבלו מאיתנו כל סינר אפשרי", אמר, "אך תוצאות אין". גילוי-הלב יוצא-הדופן של המנהיג הקו- מוניסטי דיכךך את שומעיו. אחת המשר- תתפות בכנס שלפה ממחטה ומיהרה למי- חות את דמעותיה. שקט השתרר באולם.

החיסול

היפואי

כעבור יממה הופר השקט בתד"ש. דבר מעצרו של מני כהן נפל על פעילי החזית הדימוקרטית כפצצה מהממת. הקומוניסטים, שהם השותפים הבכירים ב- חדש, מורגלים אוננם במעצרים, אך לא מהסוג שבו הסתבך חברם כהן. "מעצרים על רקע פוליטי הם לחם חוקנו", הסביר פעיל רק"ח מתל-אביב, "אך מעולם לא נקשרנו לפרשה שבה מדובר בחיסול חש- בונות בעולם התחתון ובסחר בסמים. זה כבר יותר מדי בשבילנו!"

ומה שהטריד את הקומוניסטים במיוחד היתה הגירסה שהופצה בכל אמצעי-התיק- שורת, שלפיה חשוד מני במעורבות ברצח של "בני מעוטים", כלומר: ערבים. שהרי אם יש דבר עליו גאים אנשי רק"ח יותר מכל, זהו שיתוף-הפעולה שבין יהודים ל- ערבים השורר בשורותיהם.

מני כהן לא נחשד ברצח כלשהו — לא של ערבים ולא של יהודים. לדיברי חוקרי-המישטרה הוא נעצר ביום הראשון שעבר אחרי ששמו נזכר בעת חקירת

תעלומת המזכיר
שני צ'רלי ביטון

שני מיקרי-רצח, שאירעו באחרונה ביפו. לפני כחודשיים, בערב סוכות, נורה בגבו צעיר שהלך ברחוב דונולו ביפו. כדורי אקדה, שנורו לעברו מטווח קצר, שמו קץ לחייו. חוקרי המישטרה זיהו אותו כעבדאללה עיש, סוחר-סמים בן 24. כעבור עשרה ימים נורו שני צעירים שיצאו מאחד הבתים, באותו הרחוב, כימעט באותו המי- קום. איברהים עאסי (29) נהרג בו במקום ואילו חברו, עבד טוואשי (27), נפצע וי- אושפו. האלמונים, שירו לעבר השניים צרורות ארוכים של עוז — לדיברי הי- מישטרה הריקו מחסנית שלמה — נמלטו מהמקום במכונית אאודי. גם במקרה זה זוהו קורבנות ההתנקשות על-ידי השוט- רים כ"סוחרים-סמים" וכ"מוכרים למישר- טרה".

חוקרי-מישטרת יפו הבינו חיש מהר כי המדובר הוא במאבק שבין סוחר-י- סמים, על שליטה באזורי-מכירה. לכן העי- בירו את המשך החקירה לידי מדור הי- תישאול שביחידה המרכזית, שבראשו עומד רבי-פקד סנדו מזור. חוקרי מדור התישאול הם שעצרו את מני כהן. כשהוחלט לעצרו, היה כבר מני כהן פנים מוכרות לשוטרים. שמו היה קשור בפרשת-סמים ישנה, שהתרחשה בחיפה לפני יותר משמונה שנים, וזכתה בזמנו בתואר: "הברחת הסמים הגדולה ביותר בתולדות המדינה". ראשיתה באחד מימי יולי 1970.

הקשר

החיפאי

צ'ר גבת-קומה כבן 20 ואשה צעיר- רה, תמירה אף היא, הגיעו לנמל חיפה, כדי לעלות, עם מכוניתם, לאוניה שתובילם לאמריקה. הוא ישראלי שחרחר והיא אמריקאית בהירתי-שיער. השניים החנו את המכונית, כדי לחסידר את ני-י

רותיהם, כשלתפע עטו עליהם שוטרים מכל עבר. בחיפוש מדוקדק, שנערך במכונית בו במקום, נחשפו הרבה סוליות חשיש. מיש- קלן הכולל היה מדהים במושגי אותם הימים. כשתפוצת החשיש והמיסחר בו היו פחותים מאשר היום: מאה קילוגרם נטו, ארוז כדבעי, חבילות חבילות, בין דפנות המכונית, שפורקו ללא רחם. על חבילות הסם הוולף בושם, כנראה במטרה לטשטש את ריח החשיש ולהטעות כלבי-הרחח, על כל צרה שלא תבוא.

חוקרי המישטרה התגאו, כי הצליחו להוציא מפיו של הבתור השחרחר — מנחם כהן שמו — הודאה, ובה פרטים על מארגני ההברחה ומממניה. הצעירה שהיתה בחברתו של כהן, בעלת דרכון אמריקאי, שוחררה ומיהרה לעזוב את הארץ. שופטי בית-המישפט המחוזי בחי- פה, שלפניהם הובא הצעיר, המכונה מני, גזרו עליו שש שנות מאסר בפועל, למרות שבמהלך המישפט התכחש להודאה ש' הציגו חוקרי-המישטרה.

מתי דיבר אמת — כשמסר הודאה, או כאשר התכחש לה? למני כהן עצמו יש תשובה נחרצת, שעליה הוא חוזר מאז ועד עתה: "הכל בלוף — לא הסגרתי ולא הלשנתי, לא היה לי את מי להסגיר, ועל מי להלשין. על דבר קיומו של החשיש שבמכונית נודע לי בזמל, כשאנשי-ה- מישטרה גילו אותו. עד לאותו הרגע לא ידעתי כלל שאני מוקף בכמות כה גדולה של סם".

למה, אם כן, לקח מני על עצמו את כל האחריות, מייד לאחר שנעצר, ושיחר- רר על-ידי כך את בת-לווייתו מכל חשד? למכריו של מני מאותה התקופה יש הסבר פשוט: הוא עשה כך מתוך אהבה. הרומאן של מני וחברתו האמריקאית, המבוגרת ממנו בכמה שנים, היה באמת סיפור-אהבה. ליתר דיוק: אהבה ממבט ראשון. הוא, צעיר ירושלמי, בן למיש- פחה מעדות-המזרח, הגיע לארצות-הברית